

Казки про тварин

Лисиця та рак

ЛИСИЦЯ ТА РАК

Біжить лисичка полем. Добігає до річки, аж дивиться - рак виліз з води на камінь та клешні точить, щоб гостріші були. - Здоров був, раче! - каже йому лисичка.- З тим днем, що сьогодні! Це ти, мабуть, до косовиці го-туєшся, що клешні об камінь гостриш? Поздоровкався і рак та і каже: - Я клешнями роблю те, що ти зубами; так треба, щоб гостріші були. А лисичка тоді йому: - Тепер я бачу, чого з тебе люди сміються, розказуючи, як ти сім літ по воду ходив, та й ту на порозі розлив! Як його ходити, коли на ногах зуби? Признайся, що таки правду люди говорять про тебе! - Може, колись тє й правдою було, та тепер брехнею стало! Ось коли хочеш, то давай побіжим наввипередки. Я тобі ще на один скок уперед ходу дам. Біжим до тієї осички, що стоїть онде на узліссі. - Як так, то й так,- каже лисиця. Повернулась до лісу, стала на один скок уперед проти рака та й дожидає, коли той звелить бігти. А рак, учепившись клешнями за лисиччиного хвоста, підібгів усі вісім своїх ніг та й гукнув: - Но! От лисичка і подалась впововж поля. Добігає до осики, повернулась, щоб подивитись, а де той рак чим-чикує, аж чує позад себе: - Та й заварилась ти, лисичко! Я вже і на осику лазив, усе визирав, чи скоро ти прибіжиш. Дуже здивувалась лисичка, аж рота роззявила: - Чи то ж видано! - каже. І більш не сміялася з рака.